

T.C.
İSTANBUL
CUMHURİYET BAŞSAVCILIĞI

Soruşturma No : 2010/23967

İFADE TUTANAĞI

Müşteki S. Ö. D.,

Müştekiye CMK . M. 234. Uyarınca; delillerin toplanmasını isteme, soruşturmanın gizlilik ve amacını bozmamak koşuluyla Cumhuriyet Savcısından belge örneği isteme, vekili yoksa baro tarafından kendisine bir avukat görevlendirilmesini isteme, 153. Md. Ye uygun olmak koşuluyla vekili aracılığı ile soruşturma belgelerini ve el konulan ve muhafazaya alınan eşyayı inceletme, Cumhuriyet Savcısının, kovuşturmaya yer olmadığı yönündeki kararına kanunda ayazılı usule göre itiraz hakkını kullanma hakları hatırlatılıp açıklandı.

Müşteki haklarını anladığını , kendi avukatım AV. VELİ GÜRBÜZ - 31415 Huzurunda ifadesini vereceğini beyan etmekte, müştekiden olayla ilgili şikayet ve delilleri soruldu;

SORULDU : Rotamız Filistin Yükümüz İnsani Yardım isimli filo'daki Mavi Marmara gemisine, El Cezire belgesel kanalı için taahhüd ettiğimiz "Vakıf" konulu belgesel filmin bir bölümünü çekmek üzere bindim. Gemide, aynı şirkette birlikte çalıştığım annem I. Ö. ve babam A. Ö. ile birlikte idim. Babam gemiye 22 Mayıs günü İstanbul'dan bindi. Annem ve ben ise 27 Mayıs akşamı Antalya'dan bindik. 28 Mayıs günü akşama doğru Kıbrıs açıklarında diğer gemilerle buluşacağımız noktaya ulaştık ve beklemeye başladık. Gemide, çok farklı milletlerden bildiğim kadarı ile 600 civarı insan vardı. Hayatımda başka bir yerde yaşamadığım bir dostluk, huzur ve anlayış ortamı vardı. Gencinden yaşlısına herkes birbirine karşı azami saygılı ve hoş davranıyordu. Yolculuğumuzun ne kadar süreceğini bilmediğimizden yemek ve su tüketimine dikkat ediyorduk. Başımıza gelebilecek en kötü şeyin, İsrail'in ordusunun bizi açık denizde günlerce bekletmesi olduğuna düşünüyorduk. Gemide insanlar arasında geçen tüm konuşmalar da bu yönde idi. 30 Mayıs akşamına kadar aralıklarla filonun diğer gemileri geldiler. Gemilerin açık denizde birbirleri ile buluşmaları görülmeye değer bir sahne idi. Mesela bir Yunan yük gemisini, Yunan Milli marşı olduğunu zannettiğim bir müziği güvertede çalarak yaklaştı. Bizim gemimizdeki insanlarda saygı ile durup dinlediler. El sallamalar, selam vermeler, sanki denizin ortasında dostlar birbiri ile buluşuyordu. 30 Mayıs akşamüstü tüm gemilerle buluşmuş olarak hareket ettik. O gece havanın karardıktan sonra üst güverte olduğum bir anda, gece saat 11 gibi basın toplantısı düzenleneceğini öğrendim. Ancak saat 11 olmadan bir soruşturma oldu ve basın toplantısı erkene alındı. Böylece bizi İsrail savaş gemilerinin çevrelediğini öğrenmiş olduk. Her ihtimale karşı hepimiz can yeleklerimizi giydik ve beklemeye başladık. Savaş gemilerinin ve helikopterlerin ışıklarını görebiliyorduk. Sabah 07:00 sularında Gazze sularına yaklaşacağımızı ve olası bir gerginliği en erken sabah 10 gibi yaşayacağımız düşünüyorduk. Hatta o kadar emindi ki herkes bundan, sabah 07:00' de herkesin hazır ve giyinmiş olarak güvertede olması istendi. Sabah 10 sularında karşılaşmayı düşündüğümüz İsrail donanmasına göstermek istediğimiz; hepimizin siviller, kadınlar ve yaşlılar olduğu idi ve bunu hep birlikte üst güverteye çıkarak gösterecektik. Hatta aramızdan bazıları "İsrail gemilerine el sallayım, çiçekler atalım" önerisinde bile bulundu. Gece saat 03:00 gibi babam uzanmak için bir alt kattaki oturma salonuna indi. Biz annemle biraz daha sohbet ettik ve ben çekimler yaptım. Bir süre sonra biz de babamın yanına indik. Babam uyuyordu, annemle ben de oturup çektiğimiz görüntüleri harddisk'e aktarmaya başladık. Ben işimi bitirdim ve yatmadan önce bir kahve içmek düşüncesi ile üst güverteye çıktım. Tam kahvemi içeceğim sırada bir basın mensubunun basın odasından "internetimiz kesildi" diye bağırarak çıktığını gördüm. Saniyeler arkasından elinde telsiz olan birinin "6 zodyak yaklaşıyor" diye bağırarak ters yöne koştuğunu gördüm. Ben de oturduğum yerden kalkıp geminin kenarına koştum ve hızla

yaklaşan bir zodyak gördüm. Tam sayamadım ama içinde 15 civarı asker vardı sanırım. Birden annem ve babamın durumdan haberleri olmadığını düşünerek aşağıya koştum. Önce erkeklerin salonuna giderek babamı buldum ve ona can yeleğini giydirdim. Babam elimdeki kamerayı kaparak “sen burada otur” dedi bana ve yine kış alt güverteye koştı. Ben de babamın arkasından koştum ve kış güverteden gemiye çıkmaya çalışan İsrail askerlerini gördüm. Bizim gemiden birkaç erkek de onların çıkmasına engel olmaya çalışıyordu, elleri ile çıkmaya çalışan askerleri geri itiyorlardı. Babam da çekim yapıyordu. Babamı orada bırakıp bir alt kata annemin yanına doğru koştum, tam erkekler salonundan çıkmıştım ki üst güverteden inen merdivenlerden kan revan içinde birisi indirilirken gördüm. O kadar her yeri kana bulanmıştı ki yarasının nerede olduğunu göremedim. Tam bir şok geçirdim. Yukarıdan çığlıklar ve gürültüler geliyordu. Aşağıya annemin yanına koştum, kadınlar salonuna girdiğimde kimsenin birşeyden haberi yoktu sanki. Herkes gayet rahat davranıyordu. İçeri “gemiye çıktılar, insan öldürüyorlar” diye bağırdım. Annemin can yeleğini giydirdikten sonra tekrar babamı aramak için yukarıya koştum. Benim için tarifi çok zor dakikalardı, ne kadar süreyle geminin içinde dolaştığımı bilmiyorum. En üst güverteden başlayarak geminin her tarafını aradım ama babamı bulamadım. O esnada gördüklerimi sadece fotoğraf kareleri gibi hatırlıyorum. Kanlar vardı, yaralılar vardı, helikopter vardı ve silah sesleri vardı. Gemiye zodyaklar ve helikopterlerle silah ve çeşitli nitelikte bombalar atıldı. Bir süre geminin içini aradıktan sonra tekrar en alt kattaki kadınlar salonuna gittim ve annemin yanına oturdum. Kadınların hepsi can yeleklerini giymiş sakince oturuyorlardı. O şekilde ne kadar süre oturduk bilmiyorum sanırım yarım saat civarı idi. Geminin içinde anons yapılmaya başlandı. Geminin ele geçirildiğini, sakince yerlerimizde oturup beklememiz gerektiğini söylüyordu anons. Tüm kadınlar üst salona çıktık ve erkeklerle birlikte beklemeye başladık. Bu esnada sürekli bir anons tekrarlanıyordu: “Bu İsrail Ordusuna bir mesajdır. Bizler siviliz. Hiç silahımız yok. Direnmiyoruz. Yaralılarımız var. Acil yardıma ihtiyacımız var, lütfen yaralılarımıza yardım edin”. Bu anons 5 dakika aralıklarla defalarca yapıldı. Ancak hiçbir yardım geldiğini görmedim. Tam önümüzde 4 tane cenaze duruyordu. 1 saat kadar orada oturduktan sonra camlarda askerleri gördüm. Teker teker içeri girmeye başladılar. Sürekli bağıryorlar ve kimsenin kıpırdamasına izin vermiyorlardı. Onlar bağıırken hemşire ve doktorlardan yaralılar için yardım isteyenler oldu. Bir süre sonra yaralıların tek tek dışarı taşındığını gördüm. Sonra sırayla tek tek hepimizi kelepçelerek güverteye çıkarttılar. Güvertede korkunç saatler geçirdik. Biz üst güvertede idik ve güneş yakıyordu. Aramızda bacağından kurşunlanmış bir genç vardı ve elleri kelepçeli halde kendi serumunu taşıyordu. Onun bile rahat etmesine izin vermediler. Saatlerce çok yakınımızda sürekli helikopterler uçtu ve müthiş bir gürültü ve rüzgara tahammül etmek zorunda bırakıldık. Tuvalete gitmemize müsaade edilmedi ve üzerimize silahlar doğrultulmuş bir şekilde bekledik. Bu sırada gemi çok yavaş bir şekilde yol almaya başladı. 4-5 saat kadar güverteden iç salonlara yerleştirildik. Yine aynı şekilde başımızda askerler ve üzerimizi doğrultulmuş silahlarla havanın kararmasına yakın bir saate kadar yolculuk yaptık. Tüm yolculuk boyunca yemek, su, tuvalet gibi ihtiyaçlarımızı (ki sanıyorum 17 saat kadar sürdü bu yolculuk) ya hiç gideremedik ya da aramızdan çok azı giderebildi. Limana yanaştığımızda gemiye mavi üniformalı başka insanlar bindiler ve son derece nazik bir dille bize “eğer yetkililerden rica edersek hemen bu gece ülkelerimize dönebileceğimizi” söylediler. Sonrasında 3'lü 5'lü gruplar halinde gemiden indirildik. Elbette tüm şahsi eşyalarımız, kameralarımız gemide kalmış ve cep telefonlarımıza el konulmuştu. İndirildiğimiz yer Aşdod limanı idi ve indiğimizde bizi binler asker, fotoğraf makinaları ve video kameralar bekliyordu. Benim iki yanıma birer asker geçti ve kollarımda tutarak yürüttüler. Bu sırada fotoğraflarımı çekmeye çalışan ve video çekmek isteyen askerler vardı etrafımda. Limanda tam 4 kez son derece ayrıntılı bir şekilde arandım. Sorgulandım. Sorgulanmam esnasında bana “neden İsrail'e zorla girmek istiyorsun?” diye soruldu. Ben ise kendi isteğimle gelmediğimi ve zorla getirildiğimi söyledim. Sonra beni sorgulayan kadın

önüme fırlatarak bir kağıt attı ve kağıtta “İsraile yasadışı yollardan grmeye çalıştığım için pişman olduğum ve çıkmak istediğim” ifadeleri vardı. Kağıdı imzalamam istendi. Onlara “anne ve babamla birlikte geldiğimi ve onların ne yaptığını, imzalayıp imzalamadıklarını bilmek istediğimi” söyledim. Bu konuda bilgi veremeyeceklerini söylediler. Türk konsolosluğu ile görüşmek istediğimi söyledim ancak onun da mümkün olmadığını söylediler. Sonrasında konsolosluk yetkililerinden herhangi biri yanımda olmadan hiçbir kağıt imzalamayacağımı söylediğimde kadın önümde kağıdı son derece kaba bir şekilde çekerek “O zaman hapse gideceksin ve mahkemeye çıkacaksın” dedi. Bana “gelmeden evvel bütün bunların başına geleceğini düşünmeliydin” diye bağırdı. Sorgum bittikten sonra fotoğraflarım çekildi, parmak izim alındı ve muayene edildim. Sonrasında da beni her tarafı demirlerle kaplı bir hapisane arabasına bindirdiler. Arabaya bindirilene kadar sürekli iğneleyici bakışlar ve alaylara maruz kaldım. Özellikler erkek polisler ağızları ile tuhaf bir ses çıkarıp gülüyorlardı. Defalarca nereye götürüldüğümü sorduğum halde yanıt alamadım. Bindirildiğim arabada 20 dakika kadar karanlıkta bekledim. Sonra birileri gelip beni arabadan indirdiler ve tekrar aradılar, sonra daha büyük bir arabaya bindirildim ve busefer yanıma Taraf gazetesinden arkadaşımız Ayşe ve 3 başka kadın daha bindirildi. Annem ve babama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Araba hareket etti, uyuyakaldığımdan tan bilemiyorum ama sanıyorum 2 saatin üzerinde yolculuk ettik. Hiçbirimizin nereye götürüldüğümüz hakkında hiçbir fikri yoktu. Araba durdu ve indirildik. İnce bir hapisaneye geldiğimizi farkettilik. Üzerimizden şahsi eşyalar alınarak torbalara kondu ve hapisaneye yerleştirildik. Orada annemi gördüm. Hücrelerimize konduğumuzda yanlış hatırlamıyorsam saat gece 03:00 suları idi. Ertesi gün kalktığımız andan itibaren telefon etme hakkımız olduğunu ve bunu kullanmak istediğimiz defaatle her birimiz dile getirildiği halde türlü gerekçelerle geri çevrildik. O gün öğlen saatlerinde diğer milletlerde arkadaşlarımızın konsolosluklarından gelmeye başladılar. Biz gardiyanlara “Türk konsolosluğu nerede” diye sordukça onlar “Türk konsolosluğu gelmedi, aramadı sizi” diye cevap verdiler. Neler olup bittiğinden haberimiz yoktu. Aynı gün akşama doğru Türk konsolosluğundan bir hanım geldi. Ancak o zaman anlayabildik neler olduğunu. Bir önceki geceden beri kapıda bekliyorlarmış ancak içeri alınmıyorlarmış. Bize yalan söyledikleri belli oldu. Konsolosluğumuzdan gelen hanım bizi kısaca bilgilendirdikten sonra bize yeni kağıtlar dağıtıldı. Bu kağıtlardaki metin limandakinden farklı idi. Sadece çıkmak istediğimiz belirtiyor ancak yasadışı yollardan İsrail’e girmeye çalıştığımızdan bahsetmiyordu. Konsolosluğumuzdan da imzalamamızın iyi olacağı yönünde tavsiye alınca biz Türkler olarak hepimiz imzalamaya karar verdik. Bu sırada hala telefon edememiş ve ailelerimize en azından yaşadığımızı bildirememiştik. Ciddi baskılarımız ve isyanlarımız sonucu akşama doğru telefon edebileceğimiz söylendi. Bunun için hücrelerimize dönmemiz ve çağırılmayı beklememiz gerekiyordu. Ancak uzun bir süre beklediğimiz halde bizi çağıran olmadı ve hücrenin küçük penceresinden görebildiğimiz kadarı ile de dışarıda telefon eden de yoktu. Neden sonra öğrendiğimize göre telefonlar bozukmuş! Buna inanmak mümkün değildi elbette. Sonra telefonlar düzeldi bu sefer gardiyanın kartının kontörü bitti. En sonunda artık hava kararıştı ve telefon edebilecektik. Fakat bu sefer de ingilizce konuşmamız istendi telefonda. Ancak çoğu arkadaşımızın ailesi ingilizce bilmiyordu. Dolayısı ile anlaşmaları mümkün değildi. Bir tercüman getireceklerini ve beklememizi söylediler. Elbette gelmedi o tercüman! Aslında geldi ancak işi vardı ve bür türlü fırsat bulamadı. Ben ingilizce konuşmayı kabul ederek eşimi arama fırsatı buldum. Ertesi sabah çok erken saatte uyandırıldık. Saatlerce bekletildik ve teke tek pasaportlarımız elimize verilerek dışarı çıkartıldık. Dışarıda yine hapisane arabalarına bindirildik. Arabanın içinde 2 saat civarı bekletildik. O sırada tuvalet ihtiyacımız olduğunu söyledik ancak dinletemedik. Aracık küçük hava delikleri vardı, o delikleri de demir kapaklarla kapattılar ve içerisi nefes almanın güçleştiği bir yer haline geldi. Temiz havaya ihtiyacımız olduğunu söyledik ve kapakları açmalarını istedik ancak açmadılar. Uzun beleyişten sonra araç hareket etti. Yine 2 saat civarı yol gittikten sonra havaalanına

ulaştık. Alanda tekrar arandık... Ve hiçbir eşyamız olmaksızın uçaklara gönderildik. Babamı ancak orada görebildim gemiden beri. THY uçağına bindiğimde hissettiklerimi kelimelendirmem mümkün değil. Müthiş bir mutluluktu. Öğlen saat 12:00 cavarında uçakta idik ve aynı günün gece yarısından sonra havalanabilmiştik. Sonradan öğrendiğimiz kadarı ile İsrail Devletinin vermek istemediği bazı vatandaşlarımızı bekliyormuşuz. Bekleme esnasında uçağı yaralı insanlar gelmeye başladı. Halbuki onları en son gemide görmüştüm ve iyilerdi. Meğerse alanda dövülmüşler. Gelen bir arkadaşımızın kolunda kırıklar vardı. Nihayet sabaha karşı Türkiye'de idik. Sonuç olarak: -Uluslararası sularda durdurulduk -Tamamen sivil olan gemimize asker gücü ile çıkartma yapıldı. -Üzerimize ateş açıldı ve 9 kişi öldürüldü, 50'den fazla kişi yaralandı. -Tüm şahsi eşyalarımıza el konuldu. -Çalışanı olduğum Studio 24 Saat'in tüm teknik ekipmanına el konuldu. (Listesi ektedir) -Çektiğim tüm görüntülere el konuldu ki onlar benim malım ve paraya dönüştürmek zorunda olduğum üretimimdi. Bunun maddi karşılığını hesaplamak çok zor. Kelepçelendik, esir edildik. -Maddi manevi işkence gördük. -Hapse atıldık. Maddi ekipman kayıplarımı talep ediyorum. Ürettiğim görüntülerin para karşılığını talep ediyorum. Manevi olarak yaşadığım sarsıntı için tazminat talep ediyorum. Döndüğümde beri ruhen düzelememiş ve performanslı olarak iş yaşamıma devam edememiş olmaktan ötürü uğradığım iş gücü ve para kaybının tazmin edilmesini istiyorum. İsrail yetkililerinin almış olduğu eşyaları ekte liste halinde sunuyorum. Ben İsraili görevlilerden bana yapılanlardan dolayı davacı ve şikayetçiyim. Dedi. .

Hazır olan vekilden soruldu.: İfadeye aynen katılıyoruz. sorumluların cezalandırılmasını talep ederiz. D dedi. Beyanı okundu. Hep birlikte imza altın alındı.
16/07/2010